

○ GORRIÓN VALENTINO

CONTTO

Valentino é un gorrión que vive nun bonito piñeiral.

Cada día, cando se levanta, percorre cada recuncho buscando o seu alimento. A súa comida principal son os froitos dun arbusto que se chama acivro, son unhas boliñas moi brillantes de cor vermella.

Este inverno vai ser duro para Valentino, porque a súa mamá rompeu un á e el terá que encargarse de alimentar á súa familia.

Pero esa mañá cando saíu a buscar a comida, nin rastro das boliñas vermellas! Moi preocupado volveu ao seu niño.

—Mamá, non hai ningún froito en todo o bosque. Vou ver á formiga Manuela, seguro que ela sabe o que ocorreu.

—Isto chéirame moi mal —dixo Manuela—. O mellor será que vaíamos pescudalo.

Manuela subiuse encima de Valentino e xuntos dirixíronse ao pobo. Como cada ano en Nadal, colocaran luceciñas de cores nas rúas e un gran piñeiro adornando o centro da praza. Pero algo horrible chamou a súa atención!

Todas as casas da praza tiñan colgadas nas súas xanelas e portas ramalletes de acivro! A comida de moitas aves do bosque estaba aí! A quen se lle ocorreu facer algo así?

—Isto non pode ser!, no pobo deben decatarse do dano que causaron.

De volta no bosque, Manuela e Valentino contaron a todos os animais o que descubriran.

—Xa sei o que faremos —dixo Manuela—, debes contarlle todo a Ángela. Ela é unha nena que quere moito aos animais. Encargarase de dicirlle a todos no pobo o que sucedeu.

—Pero eu son un gorrión Manuela, non podo falar cos nenos, non entenden o noso idioma.

—Tranquilo Valentino, hai unha maneira de facelo e é meténdote nos seus soños.

—Nos seus soños?

—Si. Esta noite entrarás na súa habitación pola xaneliña que hai no faiado da súa casa, chegarás ata a súa cama e contaráslle ao oído todo o que pasou.

Así o fixo Valentino e á mañá seguinte Ángela espertouse, baixou correndo as escaleiras e entrou na cociña nerviosa:

—Teño que dicirche algo mamá! Algo moi feo que fixemos.

Cando Ángela rematou de falar coa súa mamá as dúas saíron a buscar ao alcalde para contarlle a noticia.

—De verdade deixamos sen comida a moitas aves do piñeiral?, e que podemos facer? —dixo o alcalde.

CONTO

—Este inverno xa é demasiado tarde, pero a próxima primavera plantaremos acivro no bosque —dixo a mamá de Ángela—, aprendemos que debemos pensar, antes de facer as cousas, se podemos danar aos demais.

A formiga Manuela axudou a Valentino e a súa familia para pasar o inverno, grazas á comida que gardara e todos no pobo aprenderon a ser responsables e a respectar a natureza.

